Почнемо з вулиці. Очі блакитно світяться
В пітьмі м’якій фіата
Хай буде червень. Тополиний пух торкається.
Струм вечора – повітряний.
Мов камертон – дев’ята.

Сеанс останній детективу поглинає в синє світло тихі тіні.
Прозорі риби пропливають крізь будинки, через зали,
Непомітні, десь тьмяніє в мерехтінні.

З пивниць середньовічних, де жарівні, кістяки,
Бездонні скрині, схови джинсів, арбалети,
З мансард, що на деревах, на вершинах веж,
На Місяці, де золоті монети,

З пошарпаних вітрильниках, млинів і з дирижаблів,
І вагонів, як зі снів, забутих нами,
У вечір сходять завойовниці п’янкі з рослинними терпкими іменами.

Ти повертаєшся – зір зоряний – перлинний
Зблиск – стріла пройшла.
Вона – пройшла. Вона – минулась.
Назустріч – ніч. Два джерела. Уста – пустеля.
Два плоди від погляду напнулись
Ти обертаєшся. Пахучий слід. Овали два. І розріз прагне втрати...
В його вершину цілять котячі очі в глибині фіата.

Йдуть фурії зі струнними ногами.
Йдуть жриці, щойно пешені богами.
Школярки йдуть, несуть бездонні лона.
Гетери йдуть, їх пристрасть – невгамовна.
Студентки йдуть – курс перший, другий, третій.
Коханки йдуть з майбутніх інтермедій –
Художники, актори, танцівниці –

Їх лиця накладаються на лиця,
Змішалися їх вигини і вдачі...
Зелені очі світяться. Котячі.

На площі, де лише скульптури нерухомі, бо за мить
До Слова скам’яніли, —
Імен бродіння, перелив рухливих форм,
Насіння закипає біле.

Ті імена, як пелюстки заплющені, забуті словники
Рука гортає мудра.
Вивчає імена розчинена в природі древня "Кама Сутра".

Коли сплелися погляди, сповільнюється плин,
Коли ім’я промовлено, забарвлюється голос:
"Трояндо, ти – Кассандра!" В синь вечірню
Тане човен, попеліє лотос.

Тече світіння місячне у келихи,
І кров засвічує очиці.
І місяць подивований тіла читати
У летючих вікнах вчиться.

Платівок чорні мушлі обертають
В круговерті віддих ночі.
Засмоктують музичні хвилі, руки кубляться,
Вал піниться. Цей вир – уста жіночі.

Із сонячних затемнень чорних сходять джазові палкі саксофоністи.
Їх зуби світяться. Тіла їх матові. Кров пурпурова.
Шоколадний смак, тьмяніє місто.

Сіндбадові нащадки із шовків тонких школярок ваблять грою.
Ніч перша. Ти – Шехерезада? Чорна кава.

Срібні звуки.
Ось поєднуються троє.

Б’ють білі струми у твоє відкрите тіло
Ти стогнеш. Ти торкаєш ніч невміло.

У лабіринт кохання входять підлітки сяйливі.
Їх очі сліпнуть, срібні горла, самогубці,
Їх волосся в теплій зливі.

Магнітофони час накручують, постелі шелестять,
Тіла літають в літі.
Їм ефемерні відображені дівчата пестять стегна соковиті.

Той лабіринт – у небесах, у снах, дзвінках,
Очах, алеях і під’їздах –
Жіноче тіло споночіле і палке сп’яніле тіло міста.

Очиці жовті сфінкса, сни диявола, примуржені, за нами
Чатують, душі палять, і втікають наші душі кажанами.

В кишенях темних попеліють президенти паперові.
Скипають вина. Вибухає скло. У парках – запах крові!

Ґвалтівники, коти підступні, зачаїлися з ножами-пазурами.

Закохані злітають. Між деревами їх кришталеві храми.